Було це в Одесі, де море, коти, горобці,
Де діти сміялись і плавились пляжі від млості,
На дальній алеї збивались затяті курці
І щось гомоніли про дикий літаючий острів
Самотніх жінок… Неабияка то дивина.
Хтось чув, хтось бував, ну а хтось заперечував вперто.
У зарослі безу летіли пляшки з-під вина,
І вітер розносив по світу порожні конверти.

Було це в Одесі. Котеджі втискались в пісок,
До ночі крутився зіпсутий старий телевізор,
Бабусі в’язали, забившись у темний куток,
Смутні поетеси листали дивани Хафіза.
Літали дітиська, мов пух золотавих кульбаб,
Стихали розмови. І знову соталися ниті.
Шумів над обривом зірками розцвічений граб,
І хвилі на берег кидались, мов риби сердиті.

Розбитим асфальтом дзвеніли легкі каблучки,
На довгій мотузці метлялися сукні препишні.
І бакени квітли, немов фантастичні свічки,
І юна співачка ридала над втраченим щастям. Колишнім.
А потім… А потім той острів у небо злітав.
На нім оживали чудні міражі і фантоми.
Назад, у минуле, крутилися швидко літа,
Й минуле зникало у чорнім безсоннім розломі.

А привиди йшли усе швидше і швидше. Дзигар
Роздмухував час, мов сухе розфарбоване пір"я.
І ніч застигала, немов чорноморська смага
На зірваній з себе, важкій, зачарованій шкірі.
Летіли машини. Заклято мовчав телефон.
Обходили острів одеські сумні листоноші.

Хитався на вітрі старий дерев’яний балкон,
Хтось хлипав на ліжку: кінчалась відпустка і гроші.

Було це в Одесі. А може деінде. Й не так.
Та виріс, та виплив, отак непомітно і просто.
Хтось мчав на вокзали, торби забивав у літак,
А потім трамваї. І знову – літаючий острів
Самотніх жінок… Там на кожній трагічна печать
Колишнього щастя, і відсвіт колишньої вроди.
І там не чекають нікого, а дивляться в море, й мовчать,
І сиплють, і сиплють пісок прибережний у воду…

Наталя Дзюбенко-Мейс